

jímž zůstal obžalovaný uznán vinným, nelze ponechatí nehodnotěným, že předmětem jednání, rozboru a konečných návrhů byly i tři skutky, ohledně nichž obžalovaný byl z obžaloby sprostěn. Proto bylo podle vymezených zásad zkoumati, zda nelze určit, která část z útrat odvolacího řízení, zejména nákladů jednak obhajoby obžalovaného, jednak právního zastoupení soukromých obžalobců vypadá na ten který ze čtyř skutků, a podle případného výsledku těchto úvah: 1. uložiti obžalovanému toliko náhradu útrat, zejména náhradu nákladů právního zastoupení soukromého obžalobce W-y, pokud se vztahovaly ke skutku v prvním odstavci pod II. 1. uvedenému, ježto se tento skutek stal předmětem odvolacího řízení následkem odvolání obžalovaného, jež se minulo úplně s úspěchem; 2. uložiti soukromým obžalobcům náhradu útrat, obzvláště náhradu nákladů obhajobou obžalovaného vzniklých, pokud se vztahovaly ke skutkům v prvním odstavci pod I. 1 a 2 uvedeným, jelikož se tyto skutky staly předmětem odvolacího řízení následkem odvolání soukromých obžalobců a obžalovaný byl v těchto směrech z obžaloby sprostěn, aniž má podle zvláštních okolností případu význam okolnost, že jeden z těchto dvou skutků byl stíhán toliko jedním z několika soukromých obžalobců; 3. náhradu útrat odvolacího řízení, vzniklých jednáním o skutku v prvním odstavci pod II. čís. 2 uvedeném, nebylo možno uložiti obžalovanému, protože byl z obžaloby sprostěn, nýbrž bylo je uložiti soukromým obžalobcům, třeba že se tento skutek stal předmětem odvolacího řízení nikoliv k jejich odvolání, nýbrž k odvolání obžalovaného, protože výrok o útratách opravného prostředku nesmí se zásadně dostati v rozpor s rozhodnutím ve věci hlavní a podle Šu 390 tr. ř. odstavec první jest uložiti náhradu v š e c h nákladů, jež vznikly v trestním řízení konaném k žádosti soukromého obžalobce, t o m u t o, skončilo-li se jiným způsobem než odsuzujícím nálezem. Opomenuv tyto podrobné úvahy a přesné výroky, při správném použití §§ů 389 (druhý odstavec), 390 (druhý odstavec), 393 (třetí odstavec) tr. ř. nutně a omeziv se na onen povšechný výrok, porušil odvolací soud zákon, použiv ho v těchto předpisech neúplně a tím nesprávně.

Čís. 2341.

Otázku, zda lze použití trestního příkazu ve smyslu Šu 460 tr. ř., jest posuzovati jediné z obsahu trestního oznámení.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1926, Zm I 85/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Trestním nařízením okresního soudu v Přelouči ze dne 26. června 1925 byl porušen zákon v předpisech §§ů 428 tr. zák. a 460 tr. ř.; ono trestní nařízení se zrušuje jako zmatečné a okresnímu soudu v Přelouči se nařizuje, by řízení o trestním oznámení znovu provedl, dbaje v případě opětného odsouzení předpisů §§ů 293 odst. třetí a 290 odst. druhý tr. ř.

D ů v o d y:

Trestním nařízením okresního soudu v Přelouči ze dne 26. června 1925 byl obžalovanému uložen pro přestupek proti bezpečnosti života podle Šu 428 tr. zák. trest vězení na tři dny bezpodmínečně. Trestní nařízení nabylo právní moci, protože obžalovaný podal proti němu odpor teprve po uplynutí zákonné lhůty. Obžalovaný byl potrestán proto, že dne 21. června 1925 jel obcí S. rychle autem, jež jako šofér řídil, a to právě v době, kdy v obci dav diváků přihlížel cyklistickým závodům. Podle trestního oznámení srazil se osobní automobil řízený obžalovaným v obci S. s cyklistickým závodníkem Františkem V-ou, V. následkem toho spadl s kola a utrpěl lehké zranění. Podle téhož trestního oznámení projížděl obžalovaný S-emi rychlostí přes 16 km za hodinu přes to, že na místě, kde srážka se stala, bylo více lidí a přes to, že místo to zabraňovalo rozhledu do dálky, takže rychlou jízdou obžalovaného byla ohrožena bezpečnost osob. Otázku, zda lze použití trestního příkazu ve smyslu Šu 460 tr. ř., jest posouditi jedině z obsahu trestního oznámení. V souzeném případě však podle obsahu trestního oznámení vzhledem k výsledku, jenž podle něho následkem rychlé jízdy obžalovaného nastal, nemohlo jíti o žádný z případů, v kterých by bylo lze použití Šu 460 tr. ř., zvláště ne o přestupek podle §§ů 427 nebo 428 tr. zák., poněvadž tyto předpisy předpokládají, že rychlá jízda nevedla k ohrožení tělesné bezpečnosti lidí nebo dokonce k úrazu. Vydav přes to trestní nařízení pro přestupek podle Šu 428 tr. zák., porušil okresní soud v Přelouči zákon v předpisech §§ů 428 tr. zák. a 460 tr. ř. Tímto nezákonným postupem byla obviněnému odňata také možnost, by v řádném řízení před soudem uplatnil své ospravedlnění, jak provedeno jest v jeho opožděném odporu.

Čís. 2342.

Trestání válečné lichvy (zákon ze dne 25. dubna 1924, čís. 80 sb. z. a n.).

I trest vězení, v nějž byl podle článku I. čís. 2 zákona zaměněn trest tuhého vězení, lze podle Šu 261 tr. zák. zaměnit v peněžitou pokutu.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1926, Zm I 126/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 13. října 1925, pokud jím bylo vyhověno odvolání veřejného obžalobce co do trestu, porušen byl zákon v předpisu článku I. čís. 2 a 3 zákona z 25. dubna 1924, čís. 80 sb. z. a n.; rozsudek v tomto výroku zrušuje se jako zmatečný a jmenovanému soudu se nařizuje, by o odvolání veřejného obžalobce co do trestu znovu rozhodl.